

David Jou – *Una mare planxa una camisa del seu fill per a una entrevista de feina*

El seu futur ja no depèn de mi,
sinó tan sols d'ell i de la sort.
Però li planxo la camisa
com si li dibuixés una aura protectora,
com si a través d'ella la meva presència l'hagués d'acompanyar
sense que ell ho sàpiga,
inspirant-li la resposta justa i el gest adient
–que, ben mirat, no sé quins són–.
Elimino les arrugues
com si planxés les ones de les tempestes de la vida,
com si li estigués aplanant els camins del món.
Ell ni se n'adonà, de tot això,
com mai no ens adonem d'allò que trobem fet,
a punt, en ordre, esperant-nos
com si fos natural i no exigís cap esforç.
Però és el que puc fer i el que em plau fer:
somià mentre planxo
–tan pesat, tan avorrit, però de vegades,
com ara,
amb un toc d'amor, d'ansietat i de tendresa
tan intens, que alguna cosa salva–